

Dokument ze zasedání

B9-0092/2020

5.2.2020

NÁVRH USNESENÍ

předložený na základě prohlášení Rady a Komise

v souladu s čl. 132 odst. 2 jednacího řádu

o strategii pro ukončení praxe mrzačení ženských pohlavních orgánů ve světě
(2019/2988(RSP))

Guido Reil, Jörg Meuthen, Christine Anderson, Peter Kofod, Joachim Kuhs, Sylvia Limmer, Bernhard Zimniok, Annika Bruna, Nicolaus Fest, Virginie Joron
za skupinu ID

Usnesení Evropského parlamentu o strategii pro ukončení praxe mrzačení ženských pohlavních orgánů ve světě (2019/2988(RSP))

Evropský parlament,

- s ohledem na závěry Rady přijaté v červnu 2014 o předcházení všem formám násilí páchaného na ženách a dívkách, včetně mrzačení ženských pohlavních orgánů, a o boji proti tomuto násilí,
 - s ohledem na závěry Rady ze dne 8. března 2010 o odstranění násilí páchaného na ženách v Evropské unii,
 - s ohledem na společné prohlášení ze dne 6. února 2013 u příležitosti Mezinárodního dne proti mrzačení ženských pohlavních orgánů, v němž místopředsedkyně Komise, vysoká představitelka Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku a pět komisařů potvrdili závazek EU bojovat proti praxi mrzačení ženských pohlavních orgánů ve svých vnějších vztazích,
 - s ohledem na Agendu pro udržitelný rozvoj 2030, zejména cíl 5.3 týkající se odstranění všech škodlivých praktik, jako jsou dětské, předčasné a nucené sňatky a mrzačení ženských pohlavních orgánů,
 - s ohledem na prohlášení Výboru ministrů Rady Evropy přijaté 13. září 2017 o potřebě zvýšit úsilí v boji proti mrzačení ženských pohlavních orgánů a o předcházení těmto praktikám,
 - s ohledem na rezoluci Valného shromáždění OSN ze dne 20. prosince 2012 o zintenzivnění globálního úsilí o vymýcení praxe mrzačení ženských pohlavních orgánů,
 - s ohledem na dohodu z Cotonou,
 - s ohledem na iniciativu EU-OSN „Spotlight“ zahájenou v září 2017, která se zaměřuje na vymýcení násilí páchaného na ženách a dívkách,
 - s ohledem na čl. 132 odst. 2 jednacího řádu,
- A. vzhledem k tomu, že statistická zpráva UNICEF za rok 2016 uvádí, že mrzačení ženských pohlavních orgánů podstoupilo více než 200 milionů dívek a žen po celém světě, ale přesné číslo zůstává neznámé;
- B. vzhledem k tomu, že jen v roce 2020 hrozí 4,1 milionům dívek na světě mrzačení ženských pohlavních orgánů;
- C. vzhledem k tomu, že UNICEF uvádí, že pokud nebudou přijata naléhavá opatření s cílem ukončit mrzačení ženských pohlavních orgánů, podstoupí do roku 2030 tuto praxi dalších 68 milionů dívek;

- D. vzhledem k tomu, že je mrzačení ženských pohlavních orgánů v současnosti považováno za globální problém; vzhledem k tomu, že Agenda OSN pro udržitelný rozvoj 2030 označuje mrzačení ženských pohlavních orgánů za škodlivou praxi, která má být do roku 2030 odstraněna;
- E. vzhledem k tomu, že provádění praxe mrzačení ženských pohlavních orgánů se soustředí především ve 130 zemích v západní, východní a severovýchodní Africe a na Blízkém východě a je praktikováno v některých zemích Asie a Latinské Ameriky; vzhledem k tomu, že tato škodlivá praktika je nyní obecně prováděna v Evropě, v Severní Americe, Austrálii a na Novém Zélandu, a konkrétněji v přistěhovaleckých komunitách ze zemí, v nichž je mrzačení ženských pohlavních orgánů běžné;
- F. vzhledem k tomu, že podle organizace UNICEF je sedm z osmi zemí s velmi vysokou mírou ženské obřízky (mezi 83 a 98 %) s muslimskou většinou;
- G. vzhledem k tomu, že výzkum, který provedl Institut kognitivní a evoluční antropologie na Oxfordské univerzitě, prokázal, že existuje „významná pozitivní korelace mezi procentem žen, které jsou vystaveny mrzačení ženských pohlavních orgánů, a převahou islámu“, a vzhledem k tomu, že existuje téměř stejný negativní vztah mezi procentem žen, které se staly obětí mrzačení ženských pohlavních orgánů, a převahou křesťanství;
1. zdůrazňuje, že mrzačení ženských pohlavních orgánů představuje extrémní formu diskriminace dívek a žen; je toho názoru, že tento postup porušuje právo děvčat nebo žen na zdraví, bezpečnost a tělesnou integritu, právo nepodstupovat mučení a kruté, nelidské či ponižující zacházení a právo na život, přičemž v praxi tento postup způsobuje smrt;
 2. je toho názoru, že mrzačení ženských pohlavních orgánů je převážně prováděno proto, že je sociálně přijatelné v rámci určitých kultur a z důvodu náboženství; poukazuje na skutečnost, že mrzačení ženských pohlavních orgánů je v mnoha kulturách považována za nezbytnou podmínku pro uzavření manželství a že dívky nebo ženy, které nebyly podrobeny mrzačení ženských pohlavních orgánů, jsou považovány za nezdravé, nečisté nebo nehodné; zdůrazňuje, že mrzačení ženských pohlavních orgánů má za cíl podřídit dívky a ženy patriarchálním normám pro čistotu a panenství;
 3. je toho názoru, že ačkoli se mrzačení ženských pohlavních orgánů neomezuje na islámské země, jedná se především o muslimskou otázku; zdůrazňuje, že existuje faktický empirický vztah mezi islámem a mrzačením ženských pohlavních orgánů; konstatuje, že existují četné náznaky toho, že mrzačení ženských pohlavních orgánů je ve velké míře prováděno v zemích s muslimskou většinou na celém světě; konstatuje, že studie z roku 2010, která byla provedena v saúdskoarabské nemocnici, zjistila, že mezi ženami existuje vysoký výskyt zdravotních komplikací po provedení praxe mrzačení ženských pohlavních orgánů a že tento postup je v této téměř výhradně muslimské zemi rozšířen; konstatuje, že ve zprávě WADI z roku 2010 se uvádí, že míra mrzačení ženských pohlavních orgánů v iráckém Kurdistánu dosahuje 72 % a v okresech Garmijan a Nový Kirkúk překročila 80 %, a že mrzačení ženských pohlavních orgánů bylo nejobvyklejší mezi sunnitskými muslimy, ale že je rovněž praktikováno šíity, přičemž na druhé straně se zjistilo, že křesťané se k mrzačení ženských pohlavních orgánů neuchylují; poukazuje na studii UNICEF o mrzačení ženských pohlavních

orgánů v Africe z roku 2013, v níž se zjistilo, že ve všech zkoumaných zemích kromě jedné se respondenti domnívají, že mrzačení ženských pohlavních orgánů je náboženským požadavkem; konstatuje, že v Malajsii, kde 93 % muslimských žen podstoupilo mrzačení ženských pohlavních orgánů, 82 % tvrdí, že jde o náboženskou povinnost;

4. konstatuje, že mrzačení ženských pohlavních orgánů je jedním ze způsobů, jakým se vyjadřuje podřadné postavení dívek a žen ve většině islámských zemí; konstatuje, že v mnoha muslimských společnostech je od žen požadováno, aby byly pannami, a jejich sexualita je kontrolována;
5. v této souvislosti konstatuje, že finanční podpora EU poskytovaná islámským zemím má velmi omezený dopad na oblast lidských práv žen, boj proti násilí na ženách a posílení rovnosti mezi muži a ženami;
6. konstatuje, že praxe mrzačení ženských pohlavních orgánů je stále velmi rozšířená a že v západní Asii se v letech 1997 až 2015 míra mrzačení ženských pohlavních orgánů u dětí ve věku 14 let a méně zvýšila z 16,9 % na 21,7 %; je znepokojen tím, že v mnoha částech Indonésie a v celé Asii je tato škodlivá praxe natolik zakořeněna, že pokud žena porodí děvče v nemocnici, je mrzačení ženských pohlavních orgánů automaticky nabízeno jako lékařská služba;
7. se znepokojením konstatuje, že spolu s migrací z muslimských zemí a z afrických států e všeobecnosti se míra mrzačení ženských pohlavních orgánů zvýšila v Evropě, ve Spojených státech, v Austrálii a na Novém Zélandu; se znepokojením konstatuje, že ve Spojeném království a v členských státech EU se mrzačení ženských pohlavních orgánů provádí stále častěji u nemluvňat a malých dětí, a je tedy téměř nemožné jej odhalit, neboť dívky nechodí do školy nebo nemají dostatečný věk na to, aby o tom informovaly;
8. vyjadřuje politování nad tím, že ačkoli většina zemí v Africe, v nichž se provádí mrzačení ženských pohlavních orgánů, má právní předpisy, které kriminalizují tento postup, je prosazování všeobecně velmi slabé a trestní stíhání zřídka;
9. konstatuje, že Nigérie představuje desetinu z odhadovaných 200 milionů dívek a žen na celém světě, které jsou postiženy mrzačením ženských pohlavních orgánů; konstatuje, že federální zákon, který zakazuje mrzačení ženských pohlavních orgánů, se vztahuje automaticky pouze na spolkové území města Abudža a že pouze 13 z 36 států zakazuje mrzačení ženských pohlavních orgánů, přičemž sankce se pohybují v rozmezí od nízkých pokut až po dobu odnětí svobody v době trvání pěti let; konstatuje, že prosazování práva je velmi slabé a že téměř k žádnému odsouzení nedošlo;
10. vyjadřuje politování nad tím, že ve většině evropských zemí se jen zřídka prosazují zákony určené na ochranu dívek a žen před mrzačením ženských pohlavních orgánů a že příslušné orgány nebojují proti mrzačení ženských pohlavních orgánů; konstatuje, že v roce 2016 výbor pro vnitřní věci britského parlamentu prohlásil, že nízký počet případů, kdy byli pachatelé těchto zločinů usvědčeni, je „národním skandálem“; konstatuje, že v březnu 2019 byla v Británii v prvním odsuzujícím rozsudku ve věci mrzačení ženských pohlavních orgánů odsouzena matka k jedenácti letům vězení;

11. zastává názor, že mrzačení ženských pohlavních orgánů je barbarský postup, který by se měl považovat za srovnatelný s jinými formami nezákonného násilí páchaného na dívkách a ženách, jako je např. násilí ve jménu cti a sexuální vykořisťování dětí tzv. „grooming gangy“; důrazně poukazuje na skutečnost, že kulturní a náboženské přesvědčení, které vyznává, schvaluje nebo toleruje mrzačení ženských pohlavních orgánů, nemá místo v liberálních společnostech, jejichž cílem je zajistit dodržování lidských práv všech jejich občanů;
12. vyzývá členské státy, aby prosadili, že zdravotníci, učitelé, policisté a pracovníci sociálních služeb budou povinni mrzačení ženských pohlavních orgánů nahlašovat, jako je tomu již u jiných typů zneužívání dětí; vyzývá členské státy, aby přijaly politiku nulové tolerance vůči mrzačení ženských pohlavních orgánů, a to zpřísněním svého trestního práva a systematickým odhalováním, vyšetřováním a stíháním případů mrzačení ženských pohlavních orgánů; je toho názoru, že jedinou schůdnou cestou k odrazování od mrzačení ženských pohlavních orgánů je politika nulové tolerance; je pevně přesvědčen, že pouze politiky nulové tolerance a systematické trestní stíhání mohou vyslat správný signál ženám a dívkám, které jsou příliš malé, příliš bezmocné nebo příliš vystrašené na to, aby o tom hovořily; domnívá se dále, že pouze zapojením se do komplexního boje proti této škodlivé praktice mohou členské státy poskytnout dobrý příklad vnějšímu světu;
13. vyzývá členské státy, aby vyhostily odsouzené pachatele mrzačení ženských pohlavních orgánů;
14. zdůrazňuje, že mrzačení ženských pohlavních orgánů je výrazem hluboce zakořeněné nerovnosti mezi muži a ženami v mnoha zemích Afriky, na Blízkém východě a v Asii; zdůrazňuje, že posílení postavení žen by mělo a musí být ústředním prvkem veškerých vnějších rozvojových politik; je toho názoru, že zabezpečení toho, aby všechna děvčata navštěvovala školu, a vytvoření předpokladů pro posílení ekonomického postavení žen jsou rovněž nevyhnutelné kroky v boji proti mrzačení ženských pohlavních orgánů;
15. vyzývá Komisi, aby začlenila mrzačení ženských pohlavních orgánů a další násilné praktiky proti dívkám a ženám do svých dialogů o lidských právech s dotčenými třetími zeměmi jako hlavní téma; vyzývá Evropskou službu pro vnější činnost a členské státy, aby zintenzivnily jednání se třetími zeměmi s cílem povzbudit je, aby přijaly vnitrostátní právní předpisy, které zakazují mrzačení ženských pohlavních orgánů a aby tyto právní předpisy rovněž účinně prováděly;
16. vyzývá Komisi, aby monitorovala výsledky různých finančních nástrojů používaných v boji proti mrzačení ženských pohlavních orgánů a podrobně o nich informovala;
17. vyzývá Komisi, aby rozvojovou pomoc EU třetím zemím podmínila konkrétním, skutečným a viditelným pokrokem v oblasti práv žen a boje proti mrzačení ženských pohlavních orgánů;
18. vyzývá členské státy, aby svou vlastní rozvojovou pomoc podmínily zlepšením situace v oblasti práv žen a bojem proti mrzačení ženských pohlavních orgánů;
19. pověřuje svého předsedu, aby předal toto usnesení Komisi a Radě.